

tager disse Fængsler derpaa efter det demoraliserende Ophold i Arresterne, undertiden flere sammen i een Celle, hvor Arrestforvareren jo ikke er valgt under Hensyn paa en systematisk Paavirkning af Fangerne til Forbedring, og hvilken umulig Opgave stilles der ikke under disse Forhold de egentlige Fængselsembedsmænd, der modtager Fangerne efter denne „Forberedelse“?

Hvorfor har Rigsdagen ikke modtaget en samlet, overskuelig Fremstilling af disse Forhold fra Fængselsdirektøren med en samlet Plan for deres Afhjælpning? Hvorfor har Fængselsdirektøren, for hvem Stillingen pekuniært jo oven i Købet ingen Rolle spiller, ikke tilkendegivet, at de Synspunkter for hans Virksomhed, som indtil videre ligger i Taage for Rigsdagen og Almenheden, men som han umuligt kan gennemføre under saadanne Forhold, kræver Afhjælpning af disse Tilstande, hvorfor har han ikke benyttet denne Lejlighed til en klar Udformning af disse Ideer, maaske ogsaa for sig selv, men i alt Fald for Rigsdagen og Almenheden, og tilkendegivet, at han stod og faldt med dem?

Dette er Undladelsessynder, som bliver graverende paa Grund af de Konsekvenser, de har medført ved *Nyborg-Anstalten*, og som gør det meget vanskeligt at tro paa, at de Reformere, Fængselsdirektøren tilstræber, har deres Rødder i en fremragende Personligheds Væsen.

Men samtidig med, at man gennem Akterne faar et klart Indtryk af de Vanskeligheder, der maatte frembyde sig for at skaffe Funktionærstillingerne besat med dygtige og interesserede Folk, bliver man Vidne til, hvor lidt Vægt der lægges paa at fastholde saadanne i Tjenesten, hvor de findes. Den tidligere — Side 6 ff. — omtalte Løjtnant *Skafte* forsattes fra *Nyborg* til *Horsens* paa Grund af sine Udtalelser angaaende Gartneribetjenten, som straks skal blive omtalt, og trods den levende Interesse, han den Dag i Dag nærer for Fængselstjenesten, og trods et Arbejde, hvis Vurdering af hans Foresatte baade

i *Nyborg* og i *Horsens* Mindretallet har aftrykt foran, maatte han dog ud af Tjenesten. Han tog sin Afsked, ja, han tog den, fordi han følte, at hans øverste Foresatte, Fængselsdirektøren, ingen Udsigter vilde levne ham, fordi han havde paataalt Forhold, som Fængselsdirektøren ikke formaaede at trænge til Bunds i, men som viste sig i fuld Overensstemmelse med, hvad Løjtnant *Skafte* havde hævdet.

Det faktiske i denne Sag var nemlig efter Overretsdommen, hvis Grunde er tiltraadt af Højesteret — se Sagens Bilag 6 —, at vedkommende Betjent i en Række Tilfælde havde udvist uterligt Forhold saavel overfor Fanger som overfor Betjente. Det hedder paa Udskriftens fjerde Side:

„Tiltalte nar derhos efter samtlige Forklaringer og hans egen Erkendelse været i høj Grad tilbøjelig til at bruge sjofle Talemaader. De afgivne Forklaringer gaar ud paa, at det har været et almindeligt Samtaleemne blandt Fangerne, at Tiltalte havde homoseksuelle Tilbøjeligheder og gjorde usømmelige Tilnærmelser til dem.“

Af andre Steder i Akten fremgaar det, at Tiltaltes Forhold var Samtaleemne saavel mellem Betjentene indbyrdes som mellem disse og Fangerne, Kendsgerninger, der ganske bortset fra, hvad Mindretallet i øvrigt fremfører foran, skulde synes at gøre det lidt vanskeligt at imødegaa Anklagen for nedbrudt Tjenesteand og korrumpere Tone, hvad Mindretallet derfor ogsaa ganske overlader til Flertallet. Men det var ikke alene Betjentene, der var vel kendte med disse Forhold. Ogsaa til Anstaltens højere Myndigheder og til selve Fængselsdirektøren var Rygter og Sigtelser om dem naaet.

I 1903 var vedkommende Gartneribetjent ansat som Reservebetjent paa *Vridsløse*, 1905 fik han fast Ansættelse, og han blev paa denne Anstalt, indtil han i 1913 overgik til *Nyborg-Anstalten*.

Allerede paa *Vridsløse* kom der Rygter op om Betjentens abnorme Tilbøjeligheder, og da de naaede til Inspektøren,